

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1873.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Ε΄.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΚΑΛΙΦΟΥ ΤΙΝΟΣ ΕΙΣ ΠΕΛΑΡΓΟΝ.

(Συνέχεια από σελ. 27).

«Ὅσοι ἐσηκώθησαν ἀπὸ τῆς στέργης τοῦ παλατιοῦ καὶ ἐπέστην πρὸς τὴν χώραν τῆς Μιδωνίης ἀλλὰ μὲ τὴν πτῆσιν δὲν ἔδωκεν ἀνάλογον τὸ πρᾶγμα, διότι οἱ δύο πελαργοὶ εἶχον ἀκόμη μικρὰν ἀσκήσιν. «Ὁ κύριε!» ἐβόησε μετὰ τινὰς ὥρας ὁ μέγας βεζίρης, «ἐγὼ ζῆτον συγγνώμην, ἀλλὰ δὲν ὑπορέω πλέον· σὺς πετάτε παχέως. Εἶνε ἤδη ἀργά, καὶ ἡμεῖς χάνομεν καλὰ νὰ ζητήσωμεν ἐν κατάλοικ δια τὴν νύκτα.»

Ὁ Χασιδ εἰσήκουσε τὴν παράκλησιν τοῦ θεράποντός του, καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ τὴν κοιλίαν παρετήρησεν ἐν ἐρείπιον, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι ἤδουκατο νὰ τὸς παρέξῃ στέγην, ἐπέτυχεν ἐκεῖ. Ὁ τέρας, εἰς τὸν ὅποιον οὕτω ἐμειναν ταύτην τὴν νύκτα, ἐφαίνετο ὅτι ὑπῆρθε ποτε παλατιον. Ὁρατοὶ στυλοὶ προσεκύτων ὑπὸ τὰ ἐρείπια, πολλοὶ θάλαμοι, ἀκόμη μετρίως διατηρούμενοι, ἐμπετύρουσαν περὶ τῆς παλαιᾶς μεγαλοπρεπέας τοῦ οἴκου. Ὁ Χασιδ καὶ ὁ ἀκόλουθός του περιήρχοντο τὴν στυά, νὰ ζητήσωσι μίαν ἤσαν θέσιν. Αἶφνης ἐστάθη ὁ πελαργὸς Μαντόρ. «Κύριε καὶ σύντροφε!» ἐψύφισεν ἠσυχῶς, «εἶθε νὰ μὴ ἦτε μωρὸν δι' εἰς μέγα βεζίρην, ὡς διὰ ἕνα πελαργόν,» τὸ νὰ φοβῆται φαντάσματα. Μοι φαίνεται πολὺ παραδεξάν, ὅτι ἐδῶ πλησίον βεβηχότατα ἐδύραται τις καὶ ἀναστενάζει.» Ὁ καλῖφης ἐστάθη καὶ ἤκουεν ἐναργεστάτῃ ἕνα ἤσυχον κλαυθμόν, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἀνήκει μάλ- λον εἰς ἀνθρώπον παρὰ εἰς ζῶον. Πλήρης ἐλπίδων ἤθελε νὰ υπαγγεῖ εἰς τὸν τόπον, ὅπουσαν ἤσχετο ὁ θερήνωθης ἦχος, ἀλλ' ὁ βεζίρης ἐκέντη αὐτὸν μὲ τὸ ράμφος εἰς τὸ πτερόν καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἱκετικῶς νὰ μὴ ρίψῃ ἑαυτὸν εἰς νέον ἀγνωστον κίνδυνον· ἀλλ' εἰς μίτην! Ὁ καλῖφης, εἰς τὸν ὅποιον καὶ ὑπὸ τὰ πτερόν τοῦ πελαργοῦ γενναία καρδίᾳ ἐκρύπτετο, ἀπεσπῆκετο μὲ τὴν ἀπώλειαν ἑνὸς μόνοῦ πτεροῦ καὶ ὄρμησεν εἰς ἕνα ἀκαταβίβον τόπον. Εὐθὺς ἐφθάσεν εἰς μίαν θύραν, ἣ ὅποιον μόνον προσανακτικ- μὲνη (γερτῆ) ἐφαίνετο καὶ ἀπὸ τὴν ὅποιαν φανερὸν ἀναστεναγμὸν μὲ ὀλίγον ὄδυρμόν ἤκουσεν. Ἐκτύπησε μὲ τὸ ράμφος τὴν θύραν, ἀλλ' ἐστάθη ἐκπεληγημένος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Εἰς τὸ κατηρηνητωμένον δωμάτιον, τὸ ὅποιον μόνον διὰ μικρᾶς δικτυω-

τῆς θυρίδος ἀμυδρῶς ἐφωτίετο, παρετήρησε μεγάλην γλαύκα (κουκουδάριον) νὰ κἀθηται εἰς τὸ ἔδαφος· ἀρθρὸνα δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν μεγάλων στρογγύλων ὀρθαλιῶν αὐτῆς, καὶ μὲ βραχχάλεον ἐμῆν ἐξέδῳλε τοὺς θρήνους τῆς ἀπὸ τοῦ καμπύλου ράμφους· ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸν καλῖφην καὶ τὸν βεζίρην του (ὅστις ἐν τούτῳ εἶχε προτερπύσει), ἐξέδῳλεν ὀρεῖαν κραυγὴν χαρᾶς. Μετὰ κομψότητος ἐσπόγγισε μὲ τὰς φαιοποικίλους πέ- ρυγὰς τῆς τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀρθαλιῶν καὶ μὲ μεγάλην ἐκ- πλῆξιν τῶν δύο ὠμίλησεν αὐτῇ εἰς καλὴν ἀνθρωπίνην ἀρεθί- κην: «Καλῶς ἦλθετε, πελαργοί! Μοι εἶσθε καλὸν σημεῖον τῆς σωτηρίας μου διότι μοι ἐδόθη ποτὲ προφητεία, ὅτι διὰ πελαργῶν θέλει μοι ἔλθει μεγάλη εὐτυχία.»

Ἄρ' οὐ ὁ καλῖφης συνήλθεν ἐκ τῆς εκπλήξεώς του, ἐκυψε μὲ τὸν μικρὸν του λαχόν. ἔφερε τοὺς λεπτοὺς τοῦ πόδα εἰς κομψὴν θέσιν καὶ ὠμίλησε. «Γλαύξ, κατὰ τοὺς λόγους σου τολμῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι βλέπω μίαν ἀμοιχαθῆ εἰς σέ, ἀλλὰ φεῦ! ἡ ἀλκίς σου, ὅτι δι' ἡμῶν ἡ σωτηρία σου θέλει ἔλθει εἶνε ματαία. Θέλεις γνωρίσει τὴν εἰς βοήθειαν ἱκνότητά μου, ἐὰν ἀκούσης τὴν ἱστορίαν μου; ἡ γλαύξ παρεκάλει αὐτὸν νὰ διηγήθῃ· ἀλλ' ὁ καλῖφης ἐσηκώθη καὶ ἐδιηγήθη ὅτι, ἤδη γνωρίζομεν.

Ὅτε ὁ καλῖφης ἐδιηγήθη τὴν ἱστορίαν του εἰς τὴν γλαύκα, ἔκαινη εὐχαρίστησε αὐτὸν καὶ εἶπεν. «Ἄκουσον τὴν ἱστορίαν μου καὶ μᾶτε πῶς αἰχ' ἄλιγώτερον δυστυχῆς εἰμι, παρὰ σὺ. Ὁ πατήρ μου εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν, ἐγὼ ἡ μοναγενῆς του δυστυχῆς θυγάτηρ· ὀνομάζομαι Λουζά. Μάγος τις Κασνούρ, ὅστις σὰς ἐμύχευσεν, ὄθησε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν δυστυχίαν. Ἦλθε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐζήτησεν ἐμὲ ὡς σύζυγον διὰ τὸν υἱόν του Μίζορην. Ἄλλ' ὁ πατήρ μου, ὅστις εἶνε ὀργίλος ἀνθρώπος, διέταξε νὰ τὸν κρημνίσωσιν ἀπὸ τὴν κλῆμακα. Ὁ ἄρχιεὺς ἐγνωρίζεν ὑπὸ ἄλλην μορφήν πάλιν νὰ προστερπύσῃ πλησίον μου καὶ, ὅτε ἤβλητά ποτε νὰ λάθω ἀναφυγὴν εἰς τὸν κηπὸν μου, μοι προσέφερον ὡς δούλος μετημφιεσμένος ποτόν τι, τὸ ὅποιον μὲ μετέδῳλεν εἰς ταύτην τὴν βδελυρὰν μορφήν. Ἐν ᾧ ἐγὼ ὑπὸ φόβου ἤμην λαιποθυμημένη, μὲ ἔφερον ἐδῶ καὶ μοι εἶπε μὲ φοβερὰν φωνήν εἰς τὰ ὄτα: «Ἐδῶ ὀρεῖλεις νὰ μένη- αἰτήσθῃ, καὶ ἀπὸ αὐτῆ τὰ ζῶα κατᾶρροσμημὴν μέχρι τοῦ τέλους σου, ἡ ἕως οὗ τις εἴς οἰκείας προκρίσεως σὲ ζητήσῃ ἐν ταύτῃ τῇ

(ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΦΥΛΛ. Ε΄.)

φοβερά καταστάσει ὡς σύζυγον. Οὕτως ἐκδικούμαι ἐγὼ ἐν σοὶ καὶ τὸν μωρὸν σου πατέρα. » Ἐκτοσε παρήλθον πολλοὶ μῆνες· μόνη καὶ μελαγχολικῆ ζῶ ὡς ἐρημίτις εἰς ταῦτα τὰ τεῖχη μισουμένη ὑπὸ τοῦ κόσμου, ὡς ἐν βδέλυγμα τῶν ζώων· ἡ ὠρμία φύσις εἶνε ἐξηφρανισμένη ἀπ' ἐμοῦ, διότι ἐγὼ εἶμαι τυφλὴ τὴν ἡμέραν καὶ μόνον, ἐὰν ἡ σελήνη ρίψῃ τὸ ὄχρον τῆς φῶς ὑπεράνω τούτων τῶν τευχῶν, πίπτει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ καλύπτρον με κάλυμμα.

Ἡ γλαυξ ἐπέρανε τὸν λόγον τῆς καὶ ἀπεσπόγγισε πάλιν μετὰ τὰ πτερά τοὺς ὀφθαλμούς· διότι ἡ διήγησις τῶν δεινῶν αὐτῆς εἶχε τὴν κινήσει εἰς δάκρυα. Ὁ καλίσφης μετὰ τὴν διήγησιν τῆς ἡγεμονίδος ἐδυθίσθη εἰς βαθεῖαν σκέψιν· « Ἐὰν δὲν με ἀπατάς, » εἶπε, « ὑπάρχει μεταξὺ τῆς δυστυχίας μας μυστικὴ τῆς συνάφει· ἀλλὰ ποῦ νὰ εὔρω τὸ κλειδίον τούτου τοῦ αἰνίγματος; » Ἡ γλαυξ ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν· « Ὁ κύριε, καὶ ἐγὼ τούτο προμαντεύομαι· διότι μοὶ ἐπροφητεύθη ποτὲ ὑπὸ σοφῆς γυναικός, ὅτι πελαργὸς θέλει μοὶ φέρει μεγάλην εὐτυχίαν, καὶ ἐγὼ γνωρίζω ἴσως, πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ σώσωμεν ἡμᾶς αὐτούς. » Ὁ καλίσφης ἦτο πολὺ ἐκπεπληγμένος καὶ ἠρώτησε διὰ τίνος τρόπου νομίζει, ὅτι δύναται νὰ σωθῶσιν. « Ὁ μάγος, ὅστις ἔχει καταστήσει ἀμφοτέρους ἡμᾶς δυστυχεῖς, » εἶπεν αὐτῆ, « ἔρχεται ἀπ᾽ τοῦ μῆνος εἰς ταῦτα τὰ ἐρείπια. Ὅχι μακρὰν τούτου τοῦ θαλάμου ὑπάρχει μία αἴθουσα· ἐκεῖ συνήθιζει ἔπειτα με πολλοὺς συντρόφους τοῦ νὰ εὐωχῆται. Πολλὰκις ἤδη ἔχω παρατηρήσει αὐτοὺς ἐκεῖ. Οὗτοι διεγύρονται ἔπειτα πρὸς ἀλλήλους τὰ αἰσγρά αὐτῶν ἔργα· ἴσως αὐτὸς θέλει προσφέρει τὴν μαγικὴν λέξιν, τὴν ὁποῖαν ἔχετε λησμονήσει. » — « Ὁ προσφιλεστάτη ἡγεμονία, » ἐρώτησεν ὁ καλίσφης, « εἶπέ, πότε ἔρχεται ἐδῶ καὶ ποῦ εἶνε ἡ αἴθουσα; Ἡ γλαυξ ἐσιώπησε μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα εἶπε· « Μὴ στενοχωρῆσαι, ἀλλὰ μένον ὑπὸ μίαν συνθήκην δύναμαι νὰ ἐκπληρώσω τὴν εὐχὴν σας. » — « εἶπέ! εἶπέ! » ἐρώτησεν ὁ Κασίδ· διάταξον· ὅτι δήποτε καὶ ἀνῆγε τούτο, ἃς εἶνε δεκτόν. » — « Θέλω βεβαίως καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ ἐλευθερωθῶ· ἀλλὰ τούτο δύναται νὰ γείνη μόνον, ἐὰν εἰς ἐξ ὑμῶν μοὶ δώσῃ τὴν χεῖρά σου. » Οἱ πελαργοὶ ἐφάνοντο ὀλίγον ἐκπεπληγμένοι διὰ τὸν λόγον τούτον, καὶ ὁ καλίσφης ἔνευσε πρὸς τὸν ὑπουργόν του νὰ ἐξέλθῃ ὀλίγον μετ' αὐτοῦ. « Μεγάλῃ βεζίρῃ, » εἶπεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας ὁ καλίσφης, « τούτο εἶνε ἐν μωρὸν πράγμα, ἀλλὰ σεῖς δύνασθε ἤδη νὰ δεχοῖτε αὐτό. » — Πῶς « ἀπεκρίθη οὗτος. » Τότε ἡ σύζυγός μου, ὅταν ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν, θὰ μοὶ ἐκβάλῃ τοὺς ὀφθαλμούς! Ἐπειτα ἐγὼ εἶμαι γέρον καὶ σεῖς εἶσθε ἀκόμη νέος καὶ ἄγμος καὶ δύνασθε ἤδη εἰς μίαν νέαν καὶ ὠραίαν ἡγεμονίδα νὰ δώσῃτε τὴν χεῖρα. » — Τούτο οὕτως ἔχει, εἶπε στεναζῶν ὁ καλίσφης, ἐν ᾧ λυπημένος ἐκρέμασε τὰς πτέρυγας του· « Καὶ ποῖος σοὶ εἶπεν, ὅτι αὐτὴ εἶνε νέα καὶ ὠραία; Τούτο ὁμοίωζι μετὰ τὸ νὰ πωλῆ τις γάτον ἐντὸς σάκκου! »

Οὗτοι ὠμίλου πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίως ἀκόμη ἐπὶ πολλὴν ὥραν· ἀλλὰ τέλος, ὅτε ὁ καλίσφης εἶδεν ὅτι ὁ βεζίρῃς του ἐπρότιμα νὰ μὲν πελαργὸς παρὰ νὰ νυμφευθῇ τὴν γλαυκὰ ἀπεφάσισε νὰ ἐκπληρώσῃ μᾶλλον ὁ ἴδιος τὴν συνθήκην. Ἡ γλαυξ ἦτο πολὺ περιχαρῆς. Παρέστησεν εἰς αὐτοὺς ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔλθουν εἰς ἄλλον καλλίτερον καιρὸν, ἐπειδὴ πιθανῶς κατὰ ταύτην τὴν νύκτα οἱ μάγοι ἤθελον συνελθεῖν. Αὐτὴ μετὰ τῶν πελαργῶν ἐγκα-

τέλιπε τὸ οἶκημα, ἵνα τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς ἐκείνην τὴν αἴθουσαν. Ἦλθον λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς μακρὰν εἰς μίαν σκοτεινὴν στοάν· τέλος ἔλαμψε πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ ἑνᾶ ἡμιπεπτωκότα τοῖχον ἀμυδρόν τι φῶς. Ὅτε οὗτοι ἐφθασαν ἐκεῖ, τοὺς ἐσυμβούλευσεν ἡ γλαυξ νὰ μὲνωσιν ὄλιως ἤσυχοι.

Οὗτοι ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἐστέκοντο, ἠδύνατο νὰ βλέπωσι μίαν μεγάλην αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἦτο τριγύρω ἐπολιτισμένη μετὰ στύλους καὶ μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένη. Πολλὰ καὶ ποικίλαι λυχνίαι ἀνεπλήρουσαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἴστατο στρογγύλη τις τραπέζα μετὰ πολλὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ παρεσκευασμένη. Πέριξ τῆς τραπέζης ἔκειτο εἰς σοφᾶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὀκτὼ ἄνδρες ἐκάθητο. Εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν ἐγνωρίσαν οἱ πελαργοὶ ὅτι εἶνε ἐκείνος ὁ πραγματευτής, ὅστις εἶχε πωλήσει εἰς αὐτοὺς τὴν μαγικὴν κόνην. Ὁ παρακαθήμενος αὐτῶν τὸν παρεκίνει νὰ τῷ διηγήθῃ τὰ νέα αὐτοῦ ἔργα· Ἐδιηγήθη μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ καλίσφου καὶ τοῦ βεζίρου του. « Διὰ ποίας λέξεως ἔχεις μεταμορφώσει αὐτούς; ἠρώτησεν αὐτὸν ἑτερός τις μάγος. « Διὰ μίας πολὺ δυσκόλου λατινικῆς, τῆς ἀκολουθοῦσι: *mundabor* (μουντάμπορ). »

Ὅτε οἱ πελαργοὶ ἤκουσαν τούτο, ἔγειναν ὑπὸ χαρᾶς ἐκτός ἑαυτῶν. Ἐτρέξαν μετὰ τοὺς μακροὺς τῶν πόδας τόσον ταχέως εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐρείπιου, ὥστε ἡ γλαυξ μόλις ἠδύνατο νὰ πετάξῃ. Ἐκεῖ ὠμίλησεν ὁ καλίσφης συγκεκλινημένος πρὸς τὴν γλαυκὰ « Σώτειρα τοῦ βίου μου καὶ τοῦ βίου τοῦ φίλου μου, λάβε με ὡς σύζυγον πρὸς αἰώνιον εὐγνωμοσύνην διὰ τούτο, τὸ ὅποιον ἔπραξας πρὸς ἡμᾶς » ἔπειτα ἐστράφη πρὸς ἀνατολάς. Τρεῖς ἔκλιναν οἱ πελαργοὶ τὸν μακρὸν αὐτῶν καιμὸν πρὸς τὸν ἥλιον, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀναβῆ ὑπεράνω τοῦ ὄρους καὶ *mundabor* φωνήσαντες, εὐθὺς μετεμορφώθησαν εἰς ἀνθρώπους καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ χαρᾷ τῆς νεοδωρηθείσης ζωῆς ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους ὁ ἡγεμὼν καὶ ὁ ὑπουργός, γελῶντες καὶ κλαίοντες. Ἀλλὰ ποῖος νὰ περιγράψῃ τὴν ἐκπληξίν των, ὅτε προσέβλεψαν ἀλλήλους; Μία ὠραία κυρία λαμπρῶς κεκοσμημένη ἴστατο ἐνώπιον αὐτοῦ· γελῶσα ἔδωκεν εἰς τὸν καλίσφην τὴν χεῖρα καὶ « δὲν γνωρίζετε πλέον τὴν νυκτογλαυκὰ σας; ἠρώτησεν αὐτὴ ἦτο. Ὁ καλίσφης ἦτο τόσον τεθαλγμένος ἀπὸ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὴν χάριν, ὥστε εἶπεν, ὅτι ἦτο μέγα του εὐτύχημα ὅτι ἔγεινε πελαργός.

Καὶ οἱ τρεῖς διηυβύθησαν ἤδη πρὸς τὴν Βαγδάτην. Ὁ καλίσφης εὗρεν εἰς τὸ φέρεμά του ὄχι μόνον τὴν θήκην μετὰ τῆς μαγικῆς κόνης, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ βαλάντιόν του. Ἠγόρασε λοιπὸν εἰς τὸ παρακείμενον χωρίον ὅτι εἰς τὴν ὁδοποιίαν των ἦτο ἀναγκαῖον καὶ οὕτως ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Βαγδάτης. Ἀλλ' ἐκεῖ ἡ παρουσία τοῦ καλίσφου ἐπροξένησε μεγάλην ἐκπληξίν. Τὸν ἐθεώρουν ὡς ἀποθνήσκον καὶ ὁ λαὸς ἐχάρη πολὺ ὅτι ἐπανεῖδε τὸν ἀγαπητόν του κύριον.

Ἀλλὰ τόσῳ περισσότερον ἠγάπησε τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν διάδοχον αὐτοῦ Μίζραν. Ὄρμησαν λοιπὸν εἰς τὸ παλάτιον καὶ συνέλαβον τὸν ἀρχαῖον μάγον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Τὸν γέροντα ἔστειλεν ὁ καλίσφης εἰς τὸ ἴδιον οἶκημα τοῦ ἐρείπιου, τὸ ὅποιον ἡ ἡγεμονία ὡς γλαυξ εἶχε κατοικήσει, καὶ διέταξε νὰ κρεμάσωσιν αὐτὸν ἐκεῖ. Ἀλλ' εἰς τὸν υἱόν, ὅστις δὲν ἐνόησε διόλου τὰς

τέχνας τοῦ πατρός του, ἀτήκεν ὁ καλίσφης τὸ δικαίωμα ἀν ἑλθῆ ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ ρογήσῃ διὰ τῆς ρινὸς ἀπὸ τὴν μαγικὴν κόνην. Ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον ἐπροτίμησεν, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ μέγας βεζίρῃς τὴν θήκην. Μία μεγάλη δραχμὴς (πρέτζα) καὶ ἡ μαγικὴ λέξις τοῦ καλίσφου μετέβαλον αὐτὸν εἰς πελαργόν. Ὁ καλίσφης διέταξε νὰ κλείσωσιν αὐτὸν εἰς σιδηρὰν εἰρκτήν καὶ εἰς τὸν κηπὸν του νὰ στήσωσιν.

Ἐπὶ πολλὸν χρόνον εὐχαριστημένος ἔζη ὁ καλίσφης Κασίδ μετὰ τῆς συζύγου του, τῆς πριγκηπέσης· αἱ πλέον εὐάρεστοι ὦραι τῆς ζωῆς του ἦσαν πάντοτε ἐκεῖναι, καθ' ἃς ὁ μέγας βεζίρῃς ἐπεσκέπτετο αὐτὸν περὶ τὸ δειλινόν· διότι τότε ὠμίλου πολλὰκις περὶ τοῦ πελαργικοῦ θαύματος καί, ἐὰν ὁ καλίσφης εὐρίσκετο εἰς εὐθυμίαν, συγκατέβαινε νὰ μιμηθῇ τὸν μέγαν βεζίρῃν, πῶς ἐφαίνετο ὡς πελαργός. Ἐστέκετο σοδάρως μετὰ στεροῦς πόδας ἐπὶ τοῦ δωματίου, ἐκροτάλιζεν, ἐρρίπιζε μετὰ τοὺς βραχίονας ὡς μετὰ πτερά καὶ ἐδείκνυε πῶς ἐκείνος εἰς μάτην πρὸς ἀνατολάς ἐπροσκύνει καὶ *mu—mu—* ἔπειτα ἐφώναζε. Διὰ τὴν κυρίαν καλίσφου καὶ τὰ τέχνα τῆς ἦτο αὐτὴ ἡ παράστασις πάντοτε μεγάλη διασκεδασίς· ἀλλ' ὅτε ὁ καλίσφης ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐκροτάλιζε καὶ ἔνευε καὶ *mu—mu—* ἔκραζε, τότε ἠπεῖλει αὐτὸν ὁ βεζίρῃς γελῶν, ὅτι ἤθελε πράξει ὅ,τι εἶχε διαπραγματευθῆ πρὸ τῆς θύρας τῆς ἡγεμονίδος γλαυκός, τούτεστιν ὅτι ἤθελε παραδώσει αὐτὸν εἰς τὴν κυρίαν καλίσφου.

ΤΟ ΨΕΥΔΕΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΟΥ ΦΛΩΡΟΥ.

Ἀνθρωπὸς τις μέγα δαίπνον ἔδιδε ποτε εἰς φίλον, καὶ ὁ σκύλος του συγχρόνως προσεκάλεε ἄλλον σκύλον, λέγων πρὸς αὐτόν, ὦ Φλῶρε, διὰ δαίπνον μὴ φροντίσης, θέλεις δὲ μ' ὑποχρεώσει, ἀν ἀπόψε μετὰ τιμῆσης ἀκριβῶς εἰς τὰς ἐννεά· σοῦ ἔχω φαγητὰ ὠραία.

Ἐκαστος ἃς συμπεράνη τὴν χάριν τοῦ πεινασμένου, εἰς ἀνέλπιστον ζηαφῆτι ἔξαφνα προσκαλουμένου. Ἐρχομαι, τῷ λέγ' ὁ Φλῶρος, κύρ Πιστέ, νὰ με δειπνήσης. Ἐλθέ, φίλε, καὶ σοὶ τάξω πῶς δὲν θὰ μετανοήσης· ὦ! ἐλθέ εἰς τὰ πολλὰ τοῦ αὐθέντου μου καλὰ.

Ἐχω κόταις, λαγούς, πάππιας, ἔχω τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα· ἔχω τούρταις, καταψία καὶ πολλὰ γλυκύσματ'· ἀλλὰ κρασί ἔχω ρετσίναδο καὶ καλὴν κομανταρίαν· Βορδῶ, μπύρα καὶ σαμπάνια καὶ βερμούτ'· ἀπ' τὴν Ἀγγλίαν δὲν σοὶ κάμνω τυπικὰ, κομπλημέντα Γαλλιὰ.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἔξερ' ὁ Φλῶρος τὴν βροντιὰν που τὸν ἠπεῖλει· καὶ ὅτι ἔμελλε τὸν θόλον τ' οὐρανοῦ νὰ ἔδῃ σφονδύλι· ἠνυχαρίστησεν ὁ τάλας, ὡς εἶν' ἔθος εἰς τοὺς κύνας, λοξοστρόφως καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν του κλίνας, καὶ φωνάζει καὶ σκιοτᾷ ὡ ψυχῆ μου φαγητὰ!

Καὶ καλπάζει ἀτιθάσως, τὴν μακρὰν οὐρανὸν του σείων, καὶ τὰ ὦτα ἀνορθῶν καὶ τὰ ὄμματα τανύων· ὀλην τὴν ἡμέραν νυστίς ὁ κύρ Φλῶρος διετέλει· καὶ εἰς τὸ στόμα του νὰ βάλῃ μῆτε ψύχalon δὲν θέλει μῆτε κόκκαλον νὰ γλύψῃ μὴ ἡ ἄρεξις του λείψῃ.

Παρὰ τέταρτον ἐννεά μόλις ἐφθασεν ἡ ὦρα, ἔς τοῦ Πιστοῦ τὸν οἶκον, εἶπε, νὰ ὑπάγω καιρὸς τώρα, σὺν μυλιόροδος καλεσμένος εἰς πολιτικόν τι δαίπνον· διευθύνεται ὁ Φλῶρος εἰς τοῦ κύρ Πιστοῦ τὸν οἶκον, τὸν ἠνύνησε δ' ἡ Μοῖρα καὶ ἀνοικτὴν εὔρε τὴν θύρα.

Μὲ ἐν γαστήρῳ νάτος μέσα μ' ὄλον τρου τὸ μεγαλεῖον, ὡς καλὸς δὲ ἰχνηλάτης εὐρ' εὐθύς τὸ μαγεύειον. Ἦλθες, Φλῶρε, καλῶς ἦλθες, μείνε ἄφρονος σὺν λίθος, ὁ Πιστὸς τῷ λέγει τότε, νὰ μὴ σὲ προδώσ' ὁ λύχνος· ἐκεῖ κρύψου στὴν γωνιά καὶ μὴ πάρῃς ἀναπνίξ.

Ἐπακούει ὁ κύρ Φλῶρος γὰρ τοῦ δαίπνου τὸ χατήρι, πλὴν τὸν μάγειρον μετὰ ὄμμα πειναλέον παρετήρει· ἔς τοῦ αὐθέντου του τὸ δαίπνον ν' ἀσχολῆται μέσα ἔξω καὶ, τοιοῦτου λαμπροῦ δαίπνου ἄρα ποτὲ θὰ μεθεῖξω· ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἔνευεν εἰς τὸν Πιστόν.

Ἀλλ' ἐνῶ εἰς παρομίας σκέψεις ἦτο βυθισμένος, καὶ πρὸς τὸν Πιστόν δ' νεύων ὀφθαλμὸς του ἐστρακμμένος, αἴφνης χεῖρ τις σπιθαρά σου τὸν πιάν' ἀπ' τὴν οὐρά, καθ' ὃν χρόνον ἡ κοιλία του ἐπικίζε τὸν ταμπούρα.

Ἦτ' ὁ μάγειρος, καὶ ὡς εἶδεν ὑποκάτω ἔς ἐν τραπέζι· τὸν κύρ Φλῶρον μας κρυμμένον, τόσα νεύματα νὰ παίξῃ, πάραυτ' ἀπ' τὸ παραθύρι τοῦ Πιστοῦ τὸν μουσαφίρη, γελασμένον, πεινασμένον καὶ, τὸ χεῖριστον ἀπ' ὄλα, ἔξωσε προσβεβλημένον.

Ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ μεγάρου εἰς τὴν γῆν ἐφάνη ἔρπων αἰματόφυρτος ὁ Φλῶρος καὶ τὰ τραύματά του βλέπων· Ἄχ! μωρόπιστε σὺ Φλῶρε, ἔστω σοὶ τὸ πάθημά σου ὡς πολῦτιμον τοῦ βίου καὶ ὠραῖον μάθημά σου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μετὰ κλαυθμὸν καὶ κοπετόν,

Καὶ ποτὲ σου μὴν ἐκπέμψῃς εἰς ἐκείνους πρὸς τὸ εἶναι
 κλύουα νὰ μνημονεύσουμι προσπαθεῖν τὸ ἀποθαμμεῖν
 καὶ σοὶ τῶν χθονίων μύθων
 καὶ λαγούς με πετραγάλια
 καὶ ὑστερον ἀπὸ ἐλ' αὐτῆ
 σὲ ἀφίνουσιν ἔς τ' ἀνακτῆ.

Μ. Γρηγορόπουλος.

ΑΥΣΕΙΣ.

ΔΙΝΗΜΑΤΩΝ.

- ΚΓ'. 10000—00001.
- ΚΔ'. Μῦς—ῥε.
- ΚΕ'. Ναβουχοδονόσορ.
- ΚΣΤ'. Μηρός—Όμηρος.
- ΚΖ'. Σύ—ῦς.
- ΚΗ'. Ξύν—νύξ.
- ΚΘ'. Κένταυρος—κέν, ταῦρος—Τῦρος—τυρός—λατρός—Κῦρος.
- Λ'. Πάρις—ἴα—Παρίσιοι.
- ΛΑ'. Πόνος—ἄνος.

ΠΡΟΒΗΜΑΤΩΝ.

- Θ'. 'Ο κουρέυς κατ' ἀρχάς εἶχε παρὰ. 30.
- Γ'. Εὐζ.
- ΙΑ'. 142857 καὶ 285714.

ΔΟΞΟΓΡΗΦΩΝ.

- 22. Δεῦτε, φίλοι καὶ ἀδελφοί, πάντες ἡμεῖς οἱ συνδρομηταὶ τοῦ δικασταστικῆς τούτου βιβλιαρίου, τοῦ Πυθαγόρα, προσφέρωμεν ἐκ τῶν πολλῶν ἐξόδων μας ἕκαστος ἀνὰ ἓν τέταρτον πεντοσφράγιου διὰ τὸ ὄργανο τῆς πόλεως Σμύρνης, εἰς ἃ πρῶτοι ὄργανοὶ ἀδελφοὶ μας περιβάλλονται.
- 23. Προσθήκειν ἡγοῦ τοῖς πονηροῖς ἀπιστεῖν. Ἰσοκράτης.
- 24. 'Ο μὴ κολάζων τὰ πάθη αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν κολάζεται.
- 25. Βίων ὁ σοφιστῆς, ἰδὼν φθονερὸν ἀράδρα κεκυρτότα, εἶπεν ἢ τεύτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν ἢ ἄλλῳ μέγα ἀγαθόν.
- 26. Ξίφος τιτρώσκει σῶμα τὸν δὲ νοῦν λόγος.
- 27. Δεινὸν ἔστι τοὺς χεῖρους τῶν βελτιόκων ἀρχειν.
- 28. Τὸ καλῶς θανεῖν ἴδιον τοῖς ἀγαθοῖς ἢ φύσει ἀπένεμαρ.
- 29. Φίλους μὴ ταχὺ κτώμεν.
- 40. Μὴ ἐπὶ ρώμῃ κουχῶ.
- 31. 'Ο χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πάλλ' εἰδώς σαφές.

ἡμεῖς οὐκ ἀποδοῦμεν τὸ εἶναι
 κλύουα νὰ μνημονεύσουμι
 προσπαθεῖν τὸ ἀποθαμμεῖν
 καὶ σοὶ τῶν χθονίων μύθων
 καὶ λαγούς με πετραγάλια
 καὶ ὑστερον ἀπὸ ἐλ' αὐτῆ
 σὲ ἀφίνουσιν ἔς τ' ἀνακτῆ.

ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΟΣ

ΕΡΗΘΟΡΙΟΣ

ΣΟΛΩΝ

ἡμεῖς οὐκ ἀποδοῦμεν τὸ εἶναι
 κλύουα νὰ μνημονεύσουμι
 προσπαθεῖν τὸ ἀποθαμμεῖν
 καὶ σοὶ τῶν χθονίων μύθων
 καὶ λαγούς με πετραγάλια
 καὶ ὑστερον ἀπὸ ἐλ' αὐτῆ
 σὲ ἀφίνουσιν ἔς τ' ἀνακτῆ.

ΚΑΕΙΔΟΣ.

Μίμν ἡμέραν διδάσκαλός τις κυριακοῦ σχολείου ἠρώτησε τὰ παιδιά τῆς κλάσεως αὐτοῦ, «Τί εἶνε συνειδησις;» καὶ ἀρῶν πολλὰ ἀπεκρίθησαν (1) κατ' ἓνα καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, σηκωθέν ἐπὶ τέλους μικρὸν τι κοράσιον (2) ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: *Συνειδησις εἶνε ὁ Ἰησοῦς* (3) *Χριστὸς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν καρδίαν ἡμῶν.*

ἡμεῖς οὐκ ἀποδοῦμεν τὸ εἶναι
 κλύουα νὰ μνημονεύσουμι
 προσπαθεῖν τὸ ἀποθαμμεῖν
 καὶ σοὶ τῶν χθονίων μύθων
 καὶ λαγούς με πετραγάλια
 καὶ ὑστερον ἀπὸ ἐλ' αὐτῆ
 σὲ ἀφίνουσιν ἔς τ' ἀνακτῆ.

- 17. Ἡ ἀληθὴς φιλία εἶνε αἰώνιος.
- 18. Μηδὲν διαφέρουσιν οἱ ἀχάριστοι ἀπὸ τοῦ ἔρως, ὡς οἱ ἀγαθήματα ἀπὸ τῆς ζωῆς.
- 19α. Ἡ μαρτυρία τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀλεξάνδρειας ὑπῆρξεν ἐλεθρία διὰ τὸν κλιμακὸν κόσμον. (Συνθέτης τοῦ γρίφου τούτου ὁ κ. Σ. Μ.)
- 19β. Τὸν μὲν χρυσὸν ἐν πυρὶ δοκιμάζομεν, τοὺς δὲ φίλους ἐν ἀτυχήμασι.
- 20. Γυνὴ ἐνάρετος ὠραῖα εἶναι ἀνδρός.
- 21. Ὑπερήφανος ψυχὴ πάνδοξοισιν ληστῶν.

(1) Ἀπὸ εἰς τὴν λήγουσαν νὰ γραφῇ ἡ εἰκονίζων τὸ ἀείψον ὁ ἀρχαῖος κατὰ λάθος ὁ 7. —(2) Ἀπὸ εἰς τὴν ἀρχουσαν νὰ γραφῇ τὸ εἰκονίζον τὸ ὁ σμ. — ἔγραψεν κατὰ λάθος τὸ 11. (3) Εἰς τὴν λήγουσαν παρελήφθη τὸ εἰκονίζον τὸ στοιχεῖον ὁ σμ. —

ΑΥΤΑΙ.

ΝΕΩΝ ΦΩΚΩΝ

Γρηγόριος Ν. Ἀναστασιουδής—25 αἰν. 22 23 24 26 27 28 λογογρ. 196 γρ. 196

ΣΜΥΡΝΗΣ.

Κλάρα ΜΕΛΛ—24 αἰν. 25 26 λογογρ. 17 18 19 20 γρ. 196

Νικόλαος Δ. Δασκαλόπουλος—25 26 29 30 31 αἰν. 9 10 προβλ. 22 24 25 26 28 λογογρ. 3 4 λέξ. 17 18 19 20 γρ. 196

Σ. Σολομωνίδης—24 26 30 αἰν. 9 προβλ. 24 26 28 λογογρ. 17 19 20 γρ. 196

Κ. Λυτζερόπουλος—25 29 30 αἰν. 9 10 προβλ. 24 26 28 29 λογογρ. 17 19 20 γρ. 196

Γ. Παπᾶ Κ. Σπάρταλης—24 25 26 30 αἰν. 9 10 προβλ. 22 24—31 λογογρ. 17—20 γρ. 196

Ἀγαθολῆς Γ. Κωνσταντινίδης—24 25 27 29 αἰν. 26 29 λογογρ. 17 19 20 γρ. 196

Κωνσ. Α. Ἰσηγιάνης—24 25 26 27 30 31 αἰν. 9 10 προβλ. 22 24—31 λογογρ. 17—21 γρ. 196

Α. Κουκουλάς—25 αἰν. 29 30 αἰν. 9 10 προβλ. 22 24 26 29 λογογρ. 17 19 20 γρ. 196

Σόλων Λευτούδης—24 30 αἰν. 9 10 προβλ. 22 24 26 29 λογογρ. 17 19 20 γρ. 196

Πολυζένη Ζακρούκη—26 30 αἰν. 9 προβλ. 24 25 26 29 λογογρ. 196 γρ. 196

Ἀθανάσιος Π. Χ. Παροικίου Δεσφίνας—26 28 αἰν. 24 25 26 27 31 λογογρ. 196 γρ. 196

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἰωάννης Δ. Μικαλός—24 25 28 30 31 αἰν. 10 προβλ. 24 25 26 29 λογογρ. 17 19 20 γρ. 196

Κ. Ρηγόπουλος—23 24 25 26 27 28 30 αἰν. 22 24 25 26 28—31 λογογρ. 17—20 γρ. 196

Δημοσθένης Β. Περίδης—26 30 αἰν. 22 24—29 31 λογογρ. 196 γρ. 196

ΑΙΜ. ΒΑΘ. ΣΑΜΟΥ.

Γεώργιος Ἐλευθεριάδης—24 26 30 αἰν. 10 προβλ. 17 19—20 γρ. 196

ΑΙΑΙΝΙΟΥ

Δημ. Π. Κωνσταντίνου—24 26 30 αἰν. 22 24—28 31 λογογρ. 19—20 γρ. 196

Α. Π. Λυμπερόπουλος—24 25 26 29 30 αἰν. 9 καὶ τῶν δευτέρων λίστιν τοῦ 11 προβλ. 22—31 λογογρ. 18—20 γρ. 196

ΚΥΠΡΟΥ

Θεόδουλος Φ. Κωνσταντινίδης καὶ Γεώργιος Περίδης—25 25—31 αἰν. 9 10 προβλ. 22—31 λογογρ. 17 18 19 20 γρ. 196

Χ. Κουπᾶς—23 24 26—31 αἰν. 9—10 προβλ. 22 26 28—31 λογογρ. 17—20 γρ. 196

ΔΙΝΗΜΑΤΑ

- Θεόδωρος Γ. Παντζαρός—24 25 30 αἰν. 22 24—29 31 λογογρ. 196 γρ. 196
- Γ. Κηπουρίδης—23 24 26—31 αἰν. 9 10 προβλ. 22—29 31 λογογρ. 17 19 20 γρ. 196

ΛΓ΄.

Ἀπὸ τὴν γῆν, ὡς ὁ Ἀδάμ, ὦ φίλε μου ἐπλάθην,
 Πλὴν μόλις ἔλαβον μορφήν κ' εὐθύς κατεδικάσθην.
 Ἐπὶ καμίνου νὰ τεθῶ ὡσεὶ ἐγκληματίας,
 Ὡς οἱ τρεῖς παῖδες ἅγιοι ἔνεκα τῆς θρησκείας.
 Ἡ φλόξ ὅμως δὲν μ' ἔδραψεν, ἔλαβον ζωὴν νέαν
 Κ' ἔγεινα ἰσχυρότερος ἀπὸ τὴν προτεραίαν.
 Καὶ ὡς καλὸς Χριστιανὸς κατέβην νὰ δροσίσω
 τοὺς θέσαντάς με στὴν πυρᾶν, καὶ νὰ εὐεργετήσω
 Ὀλὴν τὴν ἀνθρωπότητα· ἀλλ' ἡ ἀχριστία,
 Ἡ κατοικοῦσα συνεχῶς, φεῖ! ἐν τῇ σῆ καρδίᾳ,
 Ὡ ἀνθρωπε, δὲν σ' ἄφρσεν οὐδὲ αὐτὸ τὸ σῶμα
 Ἐμοῦ τοῦ εὐεργέτου σου νὰ κρύψῃς εἰς τὸ χῶμα,
 Ἀφοῦ σκληρῶς μ' ἐφρόνεσας· ἀλλὰ νὰ μὲ πατήσης
 Καὶ δίκην λίθου στὴν ὁδὸν νὰ μὲ ἐκσφενδονίσῃς
 Σ' ἠνάγκασεν ἡ μισητὴ αὐτὴ ἀχριστία.
 Οὕτως ἀνταποδίδεται, φίλ', ἡ εὐεργεσία;
 Θεάδουλ. Φ. Κωνσταντινίδης.

ΛΔ΄.

Θεότης εἶμαι καὶ νῆσος τ' ὄλον,
 ἐν τοῖς σποράσι κ' ἐγὼ σποράς,
 δὲν εἶμαι πρᾶγμα ἐκ τῶν δυσκόλων,
 εἰς τὸ Αἰγίον μὲ ἀπαντᾶς.
 Τὸ μικρὸν σῶμά μου νὰ χωρίσῃς
 ἐπιτηδείως ἀν δυνήθῃς,
 μὲ θαυμασμόν σου θὰ ἀπαντήσης
 δύο τοῦ λόγου μέρη εὐθύς.
 Ἄν δ' ἀντιστρόφως μὲ ἀπαγγεῖλῃς,
 ἀφείς ἐν γράμμα τὸ τελικόν,
 ἐκ τῆς ἰδίας γεννώμαι ὤλης
 ζῶν τι αἴφνης οἰκιακόν.
 Ἄν δ' ἡ κακὴ μου τὸ φέρῃ Μαῖρα
 ἢ ζώωσίς μου νὰ προδοθῇ
 κ' ἐγὼρᾶν ἀσπόνδου νὰ γείνω θήρα
 κ' ἡ κεφαλὴ μου καταβρωθῇ,
 καιρὸν δὲν χάνω, μεταμορφούμαι
 εἰς ἄλλο ζῶον καὶ δὲν φοβοῦμαι
 τὸν ἄσπονδόν μου λάβρον ἐχθρόν
 Μ. Γρηγορόπουλος.

ΛΕ΄.

Ἄνευ ἐμοῦ ἀδύνατον καὶ δύσκολον εἶν' ἔλωσ
 πρᾶγμα ἀξίας ὀπωσοῦν νὰ φυλαχθῇ εὐκόλως,
 Ἄν ἤδη ὅμως, φίλτατε, τὴν κάραν μ' ἀπορρίψῃς
 καὶ μ' εὐκολίαν ἔπειτα μὲ ἀποτραχηλίσῃς,
 τότε μὲ λύεις εὐκόλα χωρὶς νὰ κοπιήσῃς
 εἰς τὰς προθέσεις ζῆτεί με κ' ἐκείθεν θὰ μ' ἐξέλθῃς.
 Ἐὰν δὲ τῆς προθέσεως τὸν πόδα ἀποκόψῃς.
 εἰς τοὺς συνδέσμους, φίλε μου, πρόσσεχε μὴ προσκόψῃς.
 Γ. Ι. Ἀνδρεάδης.

ΛΣΤ΄.

Τοτὲ μὲν ἡ ἀρχαιότης αἴσιον μὲ θεωρεῖ,
 τοτὲ δ' αὖ παρατηροῦσα ὡς κακὸν μὲ ἐκφωνεῖ.
 Ἄν τὸ τρίτον μου δ' ἀφῆρει, μὲ κατέπινον εὐθύς
 καὶ ἡ εὐθυμία τότε ἐθασίλευ' ἐπ' αὐτοῖς.
 Τὸ δὲ δευτέρον ἐκ τούτου γράμμα αὐθις· ἀν ληφθῇ,
 σκληροτραχὴλὸν τι ζῶον παρευθὺς θ' ἀναδειχθῇ.
 Ἄν δ' ἐξ ὄλου τὰ ψηφία ἀκριβῶς ἐξαιρεθῇ,
 τότε τὸ πρῶτον, πέμπτον, ἕκτον, τότε θὰ καταδειχθῇ,
 ἀρχηγέτης τῆς Ἑλλάδος, τῶν τεσσάρων φυλῶν εἰς·
 Σὺ τὴν λύσιν πλέον, φίλε, εὔρε νὰ βεβαιωθῇς.
 Γ. Κηπουρίδης.

ΛΖ΄.

Πέντε δλα μὲ συνδέουν τῶν Ἑλληνικῶν στοιχείων,
 καὶ τὴν ὑπαρξίν λαμβάνω μεταξὺ ὑποβρυχίων·
 μὲ τὸ πρῶτον σ' ἐνθυμίζω καὶ τὸ δευτέρον ἐπίσης
 τί τὸ μέσον, δι' οὗ θραύεις τῶν δαιμόνων τὰς ἀλύσεις·
 μὲ τὸ τέταρτον καὶ τρίτον ἀσυνδέτους διαστάσεις
 συνενῶ καὶ εἰς ἐλπίδας σοὶ παρέχω διαβάσεις·
 μὲ τὸ πέμπτον σοὶ κατάγω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ θόλου,
 τὸν Βωμόν, πρὸ τοῦ ὁποίου παύει ἡ πνοὴ τοῦ Δόλου.
 Ἀριθμητικῶς, τὸ δέκα μὲ τὸ πρῶτόν μου σημαίνω,
 μὲ τὸ τρίτον δ' εἰς ἑννέα ἀκεραίας ἀναβαίνω.
 Δώδεκα ἑκατοστῆς κ' ἐν ταύτῳ δεκαεννέα,
 εἰς τὸ ὄλον μου βασταῶζω. Ἰδοὺ ἔχεις λύτρα νέα.

ΛΗ΄.

Τῆς ὀλοκλήρου σου σαρκός, ἀν μ' ἐρευνήσης, εἶμαι
 συστατικόν, ἀλλ' ὑπὸ σοῦ τοὺς πόδας πάλιν κείμαι.
 Μὴ μ' ἀραιῆς τὴν κεφαλὴν, μὴ μάτην μὲ πληγόνῃς
 ἀλλοιωῶς, ἐπὶ τῆς κάρκας σου διπλοῦν θὰ μὲ σηκόνῃς.
 Μὴτὲ τὸν τραχηλὸν αὐτόν, διότι χαυλιόδων
 θὰ γείνω νὰ μὲ θεωρῆς ἐν μέσῃ τετραπόδων.

ΛΘ΄.

Σ' ὑπόχομ' ἀνακούφισιν παντός σου κοπιώδους,
 πρὸς τὴν καρδίαν σου ἐὰν μ' ἀνοίξῃς τὰς εἰσόδους·
 συνήθως δὲ κ' ἀτόλαυσιν πολλῶν καταθυμίων
 καὶ τύχην τέλος ἀγαθὴν καὶ δάφνας γυμνίων·
 τὴν δὲ διπλὴν μου κεφαλὴν ἀν ἀκριβοτομήσης
 καὶ εἰς τι ἀρχιπέλαγος ἐὰν καταποντίσης
 τὸ πρῶτον μέρος, τὸ λοιπὸν τοῦ ὄλου μου ἀν ἴσως
 ζητῆς, φυτρώνει μεταξὺ Κυκλάδων μία νῆσος,
 τῶν Ἑλληνίδων πόλειον, τὸ παλαιόν, ταμείον
 ὑπάρχουσα κ' ἐπίσημον λατρεύουσα μαντείον.
 Μὴ ὅμως καὶ τὸ δευτέρον τῆς κεφαλῆς μου μέρος
 ἐκκόψῃς· ἄλλως, χάνονται κ' αἰσθήματα καὶ ἔρωσ
 καὶ νῆσοι· ἤδη ἠλλαξεν ὁ βίος μου πορείαν·
 ἐδῶ κ' ἐκεῖ κυλίσμα· δὲν ἔχω σωτηρίαν,
 ἐκτός ἐὰν ὡς Ἡρακλῆς κατὰ τῆς κεφαλῆς μου
 πατάξῃς με, καὶ ὄρια λάβῃ ἡ κίνησίς μου.

ΛΟΓΟΓΡΗΦΟΙ

Μ΄.

Μὲ τὸ εἶδος μου τὴν σφαῖραν δύνασαι νὰ εἰκονίσῃς
 καὶ μερίμνας περιπλόκους δι' ἐμοῦ ν' ἀλληγορήσῃς.
 Τ' ὄλον μου σοὶ χρησιμεύει ὅπου βλέπῃς κεχρηνότη·
 θλίβεσαι πλὴν ἀν μου κόψῃς τ' ἀρχικά μου δύο πρῶτα.

ΜΑ΄.

Εἶμαι φοβρᾶς παραίτιος καὶ πρόξενος κινδύνων,
 κ' εἰς τὰ πελάγη ἀγωγὸς θανάτων ἐπωδύνων·
 τὴν κάραν δ' ἀν μου, καὶ λαιμόν, καὶ θώρακα ἐπίσης
 μ' ἐκκόψῃς, τί μεταβολή! ἐδῶ μὲ χάν' ἡ φύσις·
 τυγχάνω πλὴν ὑποδοχῆς ἐκ δύο Ὀλυμπίων
 τῆς ἀρχαιότητος Θεῶν, καὶ ἤδη ὄπλον θεῖον
 δεῖνον τὴν ὄψιν συγκροτῶ καὶ μάλα φρικαλέον·
 Σὲ προστατεύω ἄλλως τε, ἐλθέ καὶ παῦσε κλαίων.

Ἀπὸ τοῦ ΛΖ΄. — ΜΑ΄. πάντα ὑπὸ Σ. Μ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

ΙΒ΄.

Εἶχε τις ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ πληρώσῃ μὲ τὰ χρη-
 ματα τὰ ὁποῖα εἶχεν. Ἀλλὰ ἐὰν μὲν ἔδιδεν ἐκάστῳ ἀνὰ 7 γρό-
 σια, τῷ ἐλείποντο 6 ἴνα ἀποπληρώσῃ πάντας· ἐὰν δὲ ἀνὰ 6,
 τῷ ἐπερίσσειον 2. Πόσοι λοιπὸν ἦσαν οἱ ἐργάται καὶ πόσα γρό-
 σια εἶχεν;
 Κ. Θεοφάνης.

ΙΓ΄.

Τίς ὁ ἀριθμὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὸ ἄθροισμα τῶν
 ψηφίων τοῦ τετραγώνου του, εὐρίσκεται ὑπόλοιπον, τὸ ὅποιον δι-
 αίρετ' ἀκριβῶς αὐτόν τε τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων
 αὐτοῦ τε καὶ τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ; — Ὁ αὐτός.

ΙΔ΄.

Δύο τεχνίται, ἐργασθέντες μὲ διάφορον ἡμερομίσθιον, ἐπλη-
 ρώθησαν ἀναλόγως τῶν ἡμερῶν, τὰς ὁποίας εἰργάστησαν. Καὶ ὁ
 μὲν α. ἔλαβεν 96 δραχμᾶς, ὁ δὲ β', 25 ἡμέρας ἐλιγώτερον τοῦ
 α. ἐργασθεὶς, ἔλαβε 54. Ἄν ὅμως ὁ β' εἰργάζετο τὰς ἡμέρας
 τοῦ α., ὁ δὲ α. τὰς ἡμέρας τοῦ β', θὰ ἐλάμβανον ἀμφοτέροι ἴσα
 ποσά. Πόσας ἡμέρας εἰργάσθη ἕκαστος καὶ πόσας δραχμᾶς ὡς
 ἡμερομίσθιον ἐλάμβανεν;
 Κ. Ρηγόπουλος.

ΙΕ΄.

Πατὴρ τις ἀποθανὼν ἐγκατέλειπε περιουσίαν 14700 γρ. καὶ
 κληρονόμους τρεῖς υἱούς. Ἐν δὲ τῇ διαθήκῃ του διέτασεν ὅπως
 ὁ μὲν β' λάβῃ τὸ πενταπλάσιον τοῦ ἡμίσεος τῶν τοῦ α. σὺν τῷ
 διπλασίῳ τοῦ πέμπτου τοῦ μεριδίου τοῦ γ', ὁ δὲ γ' τὸ ἡμισυ
 τοῦ μεριδίου τοῦ α. σὺν τῷ δεκάτῳ τοῦ μεριδίου τοῦ β'. Πόσας
 δραχμᾶς θὰ λάβῃ ἕκαστος; — Ὁ αὐτός.

32. X' P κ' M κτ. X' P. — Μιχ. Π. Κωνσταντίνου.

33. Ψ'!! ἤχοι τίς; πολὺ τί; αἰ!! † ναί, ἦ ν' ὦ μοι!! κ' ἔστι ρῆγμα τὸν ν' ὠμόν!! ἡ κάλλη, Ἄννα!! τρῶ· φῆτ'!! ὦ ν', πόλοι!!! τὸν..... — Ὁ αὐτός.

34. Φ † ΠΟΝ'. Ἦρα, νοῦ, ρᾶ Δίον, μὲ τὰ βάλῃ ν'.... Ὁ αὐτός.

35. Ἦρα, κλεῖς, τύχω, λύτης, Λέρνα, Ἰα. Σ'! Ὑδρα, Σ'!! τοὺς... ὦ! 1. τοὺς.... Εὐα! ψ' 1.

Γεώρ. Ἐλευθεριάδης.
36 X τίς; κῶλα κὲ Ἰασος X Μνήμα. Γ': αὐτῶ ὄνον τ
ΑΣ Μ' ὄν, ὠμά τοῖς, φίλοι!! — Ὁ αὐτός.
Γ' ΕΓΡ' ΑΠΤΕ!!

37. Ἴπποι, ὦν, Ποσειδῶν, ἀτίμω, Σῖναι, λιναί, σκαί, θεῖου αὐτῶ
† — Ὁ αὐτός.
Ἴσθμου

38. Ἡ ὕλη κρίνει αἰεῖ; Ναί, Εὐγε, νῆσε! σθ' ἤτοι κ' ὅτι σῖτοι σκ' ἀμνοί των. Ἄν θρ' ὀπῶν ν' ἀλλαι γῆ· τινὰ λίθοι ἀν καὶ π' ὅτε ν' ἄ μικροί π' τοιαύτην μ' ἐς Κῶ π' ὦν ν' αἰ!! Ἄ!! πατεῖ σῖτοι σὰ λ' οὐς. Ὅθ ἔως ἐδῶ καινοῖς τόν, ἀν θρω, Πόντον πρὸ φόροι Κῶν λόγῳ νδ' ἢ Ἄννα μετὰ χεῖροι ζῆτ' ἐαυ- τὸν Ἐρμῆν· εὐ!! τὴν..... τίς ἄλλη θεία; Σ' καίουχι ὄργᾶν ὦν ψεῦδ' οὐς καίει πῶ!! Κροῖσε, ὡς..... Ν. Δασκαλόπουλος.
39. Ὡκὺ ὄνος τις δὰν νῆθ', Ἑλλη, δ', ἰχθῦ.
Κ. Ρηγόπουλος.

40. Ὅλα μ' βάν, ὦ ναῦ, θ' αἰρέ τοι· σ' τὸ δ' ἤκε ὄντου, στιγμῇ ἔω σιν, ναί! εἰς χεῖρ' ὁ σπλὴν, ἦπαρ· χημία χοίροις· χεῖρ' ὄτα τί; εἰ τίς δ' ἤκε, ὡς ἦν εἰς χήρ'..... Ὁ αὐτός.

Κλεις Β΄.

Φδπεγδ 05ε7π γψ
 στιψ 5πδ φτρφ φρ 8ψζζιρ
 γ0δ τβγι7τπδ 5πδ. 87ιργτβιρ,
 φπρ σφρπδπτ ρπ δπγπ27πξ0δ
 π1φγπδ· α7ιγτδιγφ7ιρ ρπ
 δφτρμδτ ζφψδπ θ ρπ
 δεζπρμ4μδτρ παι α7πδφτδ
 5θ φψπ7φδγψδ (1)
 Ἰωάννης Δ. Μανώλης ἐκ Βάλου.

(1) Τῷ πρώτῳ λύτῃ τῆς κλειδὸς ταύτης δορεῖται τὸ δῶμα «Μενέλαος καὶ Δωροθέα.»

